

PLA PASTORAL DIOCESÀ *SORTIM!*

ITINERARI FORMATIU SOBRE EL DISCERNIMENT

Tema 5: PROMOCIÓ I VITALITAT D'EXPERIÈNCIES INTEGRADORES I DISCERNIMENT

MAR GALCERAN PEIRÓ

1.- PREGÀRIA

Contemplem i escoltem. Ens deixem afectar....

https://www.youtube.com/watch?v=_gdn5VgBIOg

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (25,34-40)

Aleshores el rei dirà als de la seva dreta:

–Veniu, beneïts del meu Pare, rebeu en herència el Regne que ell us tenia preparat des de la creació del món. Perquè tenia fam, i em donàreu menjar; tenia set, i em donàreu beure; era foraster, i em vau acollir; anava despullat, i em vau vestir; estava malalt, i em vau visitar; era a la presó, i vinguéreu a veure'm.

Lavors els justos li respondran:

–Senyor, ¿quan et vam veure afamat, i et donàrem menjar; o que tenies set, i et donàrem beure? ¿Quan et vam veure foraster, i et vam acollir; o que anaves despullat, i et vam vestir? ¿Quan et vam veure malalt o a la presó, i vinguérem a veure't?

El rei els respondrà:

–Us ho asseguro: tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, a mi m'ho fèieu.

Meditació:

- Quina paraula o frase em ressona especialment?
- Què em diu aquest fragment respecte a la meva vida particular?
- A què em convida? A què em sento mogut/da?

2.- APROFUNDIMENT

Al final de la vida serem judicats per l'Amor ofert als altres i especialment als més necessitats i vulnerables.

El discerniment en la vida cristiana ha de fer de l'amor al proïsme el seu fonament, camí i horitzó. Un amor universal, sense condicions ni excepcions de cap tipus, capaç d'integrar qualsevol realitat i diversitat en aquest mateix nucli d'amor del que tots provenim. Ens dirà Jesús a l'evangeli de sant Joan: "A casa del meu Pare hi ha lloc per a tothom" (Jn 14,2).

- Com descobrir, doncs, el Déu que ens parla en el rostre de qualsevol germà/ana? Quines actituds ens demana?

–**Anant a l'encontre personal amb la necessitat de l'altre.** Es tracta d'un moviment de sortida d'un mateix per acostar-me als que estan allunyats de mi. Però és un moviment cap enfora que parteix d'un moviment previ cap endins. D'anar al centre del nostre ésser on habita aquest nucli de llum i d'eternitat que tots posseïm indistintament. Es preguntarà Job: "No ens ha fet Déu a tots iguals? No ens ha teixit en les entranyes d'una mare?" (Jb 31,15)

Ser conscient que tots posseïm la petjada de Déu en el nostre interior és el que m'ha de permetre cercar-lo també en el rostre de tot germà/ana. Implica depurar la nostra mirada de tot allò que la distreu de la profunditat de l'altre, no en allò extern o aparent, sinó en el seu nucli diví, en el seu fons de possibilitat, la seva humanitat, que és igual que la nostra. Per tant, la primera pregunta en aquest discerniment seria:

- ¿Sé anar a l'encontre de l'altre veient les seves possibilitats, potencialitats, esperances, lluites, fortaleses..., i no pas les seves carències, límits, dificultats, problemàtiques? Si ho féssim, seríem capaços d'avançar i de construir plegats experiències d'integració i no d'exclusió.

–**Aprofundir en el coneixement mutu.** Descobrir el món de l'altre, la seva diversitat per estimar-la. Perquè només podré integrar els que es troben a les cunetes de la vida, connectar amb el seu valor i allò que poden aportar, si m'aproximo des d'un coneixement seriós i aprofundit de la seva realitat. Només així podré desfer-me d'estereotips i prejudicis. I també em permetrà comprendre i empatitzar. I ajudar a comprendre i empatitzar, adaptar-nos mútuament. Tal com va fer sant Pau a Atenes (cf. Ac 17,22-28).

La llum de la fe ens mou a l'acollida universal i fraternal que inclou a tots i que exigeix una mirada global i integradora de totes les realitats, però alhora ens insta a l'amor

particular, a l'encontre càlid i pròxim amb l'altre, al respecte per la identitat, singularitat i llibertat de cada ésser humà. Déu es fa present en la diversitat creadora que no anul·la les diferències, però que condemna les desigualtats; que no destrueix les identitats, però que cerca llaços d'unió i d'afecte universal; que, reconeixent-se en el tot, deixa alhora que cadascú esculli el seu camí. Preguntem-nos, doncs:

- ¿Conec suficientment aquells que es troben en situacions de vulnerabilitat o exclusió social o em deixo portar per estereotips, idees preconcebudes, pors, estigmes socials o façanes aparents?

–**Estar disposat a la renúncia.** No hi ha integració sense renúncia del propi ego, de la pròpia zona de confort, del propi benestar. Implicarà estar disposat a cedir una part de nosaltres, a deixar anar coses per tal d'acollir i integrar allò nou i diferent de l'altre. En aquesta renúncia és important fer veure que s'hi guanya un bé major. El dol migratori té moltes pèrdues, però també té guanys i sovint aquests guanys poden compensar les pèrdues. Cal fer un esforç per a identificar allò que és irrenunciable, no perdre'ns en nimietats o aspectes formals. Les preguntes que ens hauríem de fer serien:

- A què estic disposat a renunciar? Què hi guanyem tots plegats amb aquesta renúncia?

–**El diàleg i l'escolta atenta.** No una comunicació des de la confrontació, la discussió o el que ens separa, sinó des del que podem construir junts. I, en aquest diàleg, preguntar-nos:

- Escolto realment? Què té l'altre a dir-me? Què tinc jo a aportar-li?

3.- PER A LA REFLEXIÓ PERSONAL I EN GRUP

Podem emmirallar-nos en el relat de la trobada de Jesús amb la samaritana (cf. Jn 4,4-42) i preguntar-nos:

1. Quines experiències concretes tinc d'acostament i coneixement d'aquells col·lectius que es troben en una major situació de desigualtat, vulnerabilitat o diferència? Quina valoració em faig?
2. Quins col·lectius em generen més dificultats d'acceptació o integració? Per què? Els conec realment? Sé mirar-me'ls des de les seves potencialitats i possibilitats? Què tenen a dir-me?
3. A què estem disposats a renunciar per afavorir la integració social dels més allunyats o exclosos?